

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců JUDr. Pavla Molka a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **JUDr. I. P.**, proti žalované: **Česká advokátní komora**, se sídlem Národní třída 16, Praha 1, zastoupená JUDr. Jířím Všečekou, advokátem se sídlem Orlická 163, Hradec Králové, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 11. 2016, č. j. 6 Ad 22/2014 - 30,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím kárného senátu České advokátní komory (dále jen „žalovaná“) ze dne 18. 6. 2013, sp. zn. K 46/2013, byl žalobce uznán vinným, že při hlavních líčeních konaných u Okresního soudu v Kladně, při nichž vystupoval jako zmocněnec poškozených nebo jako obhájce obviněných, opakovaně nepoužíval stavovský oděv advokáta, čímž porušil § 17a odst. 1 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, a dopustil se tak kárného provinění podle § 32 odst. 2 téhož zákona. Za to mu byla uložena jako kárné opatření pokuta ve výši 25 000 Kč. Zároveň mu byla uložena povinnost zaplatit žalované 3 000 Kč jako náhradu nákladů kárného řízení.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí kárného senátu žalované odvolání. V řízení o odvolání uplatnil námitku podjatosti jednoho z členů odvolacího kárného senátu, JUDr. Tomáše Sokola, a to s odůvodněním, že byli spolužáky ve stejném ročníku Právnické fakulty Univerzity Karlovy, hráli spolu volejbal, později se potkávali jako kolegové v advokacii, v rámci zkušební komise žalované i v politických funkcích. JUDr. Tomáš Sokol je navíc známý zastánce užívání talárů. Předseda odvolací kárné komise žalované rozhodnutím ze dne 18. 11. 2013 tuto námitku podjatosti zamítl, neboť ze skutečností uvedených v námitce nebylo zjevné, že by měl JUDr. Tomáš Sokol projevovat v rozhodování o žalobci přízeň či naopak negativní postoj. Rozhodnutím odvolacího kárného senátu žalované ze dne 11. 6. 2014, sp. zn. K 46/2013, bylo

žalobcovo odvolání zamítnuto. Odvolací kárný senát neshledal, že by mělo používání stavovského oděvu advokáta vliv na svobodu podnikání či souvislost s nezávislostí na výkonné moci státu. K otázce významu znovuzavedení taláru advokátů poukázal odvolací kárný senát na usnesení Ústavního soudu ze dne 6. 1. 2010, sp. zn. IV. ÚS 2457/09.

II.

[3] Žalobce podal proti rozhodnutí žalované žalobu, v níž vyjádřil nesouhlas se zněním § 17a zákona o advokacii, který je podle něj protiústavní, dále s nevyločením JUDr. Tomáše Sokola z projednávání jeho věci a s nesprávným posouzením včasnosti podání kárné žaloby. Krom toho navrhl, aby bylo podle § 65 odst. 3 s. ř. s. upuštěno od uložení kárného opatření, nebo aby byla jeho výše alespoň snížena.

[4] Městský soud žalobu zamítl výše označeným rozsudkem. K zásadní žalobcově námitce ohledně protiústavnosti uložení povinnosti nosit talár městský soud rozsáhle ocitoval právní názor vyjádřený v usnesení Ústavního soudu ze dne 6. 1. 2010, sp. zn. IV. ÚS 2457/09. Z něj městský soud dovodil, že námitku tvrzené neústavnosti aplikovaného ustanovení již posoudil Ústavní soud. Městský soud k tomu doplnil, že žalobce jen obecně polemizoval s vhodností přijetí povinnosti nosit talár. Ačkoliv lze uvádět různé názory na tuto problematiku, jež jsou součástí veřejného diskursu v advokátních kruzích, při soudním přezkumu napadeného rozhodnutí musí soud vycházet z příslušného právního stavu, který tuto problematiku zákonně vyřešil. Je tak sice možné debatovat o vhodnosti určitého zákonného řešení nějaké problematiky, v právním státě však musí každý respektovat rovněž další hodnotu, a tou je vláda práva. Pokud byla určitá otázka právem vyřešena, musí ji příslušné subjekty respektovat a chovat se podle ní, byť s ní nemusí vnitřně souhlasit. Pokud tak zákonodárce stanovil povinnost užívat ve vymezených řízeních úřední oděv advokáta, musí advokát tuto povinnost respektovat, byť mu nic nebrání v tom, aby proti ní nadále názorově vystupoval. Pokud však porušuje povinnost stanovenou zákonem, dopouští se kárného provinění a za ně případně musí nést příslušnou odpovědnost.

[5] S námitkou podjatosti se předseda odvolací kárné komise žalované vypořádal souladně s § 3 odst. 1 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 244/1996 Sb., kterou se podle zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, stanoví kárný řád (advokátní kárný řád). Městský soud vyšel podpůrně z komentářové literatury k § 30 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), a jejím pohledem shledal, že nebyly dány žádné důvody, které by případný poměr JUDr. Sokola k projednávání věci nebo žalobci založily. Žalobcem uváděné důvody nemířily na literaturou uváděné možnosti podjatosti člena odvolacího kárného senátu, jsou obecné a bez konkrétního vymezení v tom, že by JUDr. Sokol mohl mít poměr k věci či účastníkům, a proto pokud žalovaná vycházela z toho, že tato námitka podjatosti není namístě, nedopustila se nezákonnosti.

[6] K otázce včasnosti podání kárné žaloby městský soud připomněl, že žalobce byl kárně odpovědný za protiprávní jednání pokračující, neboť šlo o nenošení taláru v různých dnech hlavního líčení. Pokračující delikt je považován za jediný skutek a je tak i hodnocen. Podstatným pro posouzení včasnosti podání kárné žaloby tak bylo celé protiprávní jednání žalobce, které tvoří jeden skutek a které bylo vedeno více jednotlivými útoky. Pokud tedy žalobce neužíval stavovský oděv ve dnech specifikovaných ve skutkové větě odsuzujícího rozhodnutí od 21. 7. 2011 do 14. 2. 2013, stále se jednalo o jeden skutek a jeden pokračující delikt. K ukončení tohoto skutku, od něhož je nutné počítat lhůtu pro podání kárné žaloby, došlo až dne 14. 2. 2013. Kárná žaloba byla podána dne 22. 3. 2013, tedy v zákonné lhůtě podle § 33 odst. 2 zákona o advokacii. V úvahu tak nepřicházelo ani částečné zastavení příslušného řízení, neboť jednání je ve svém celku jedním skutkem, a proto bylo o celém skutku nutné rozhodnout jako o celku.

pokračování

[7] Městský soud nevyhověl ani návrhu na upuštění od kárného opatření nebo jeho zmírnění. Pokuta byla uložena na samé spodní hranici zákonné sazby. Žalobce se nevyjádřil konkrétně k tomu, jaká výše pokuty by pro něj byla případně ekonomicky likvidační, proto nelze klást k tíži žalované, že tyto okolnosti nehodnotila.

III.

[8] Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 s. ř. s.

[9] Stěžovatel vytkl městskému soudu, že se s jeho zásadní námitkou protiústavnosti povinnosti nosit stavovský oděv advokáta vypořádal pouze odkazem na usnesení Ústavního soudu ze dne 6. 1. 2010, sp. zn. IV. ÚS 2457/09. Takové usnesení je však zcela nezávazné, neboť jím byla odmítnuta ústavní stížnost jiného advokáta spojená s návrhem na zrušení § 17a zákona o advokacii jako návrh podaný osobou zjevně neoprávněnou, takže toto usnesení nehodnotilo důvodnost či nedůvodnost samotné ústavní stížnosti. Navíc názor na užívání stavovského oděvu advokáta byl v tomto usnesení vyjádřen pouze jediným soudcem v rámci obiter dicta, jehož právní význam je považován za více než sporný. V napadeném rozsudku tak zcela chybí právní hodnocení ústavnosti uložené zákonné povinnosti užívat stavovský oděv advokáta, takže v posouzení této otázky je rozsudek městského soudu zcela nepřezkoumatelný. Ohledně konkrétních rozporů ustanovení § 17a zákona o advokacii s čl. 26 odst. 1 Listiny základních práv a svobod ve spojení s jejím čl. 41 odst. 1 a čl. 17 stěžovatel odkázal na část B své správní žaloby.

[10] K vypořádání své námitky podjatosti stěžovatel připomněl, že městský soud odkázal na komentář k trestnímu řádu, který se však zabýval vztahem soudců různých instancí, případně vztahu soudce a obhájce, kteří byli spolužáky. V jeho případě však jde o vztah spolužáků, z nichž jeden je „soudcem“ a druhý kárně obviněným. Byl tak dán důvod pro vyloučení člena odvolacího kárného senátu, protože stěžovatel a JUDr. Sokol jsou bývalými spolužáky a též z dalších důvodů, které stěžovatel uvedl v žalobě.

[11] Co se týče přezkumu výše uložené pokuty, stěžovatel od počátku uvádí jako motiv svého jednání pouze snahu o individuální přezkum ústavnosti ustanovení § 17a zákona o advokacii a nemá zájem porušovat stavovské předpisy. Účelem kárného opatření nemá být represe a odvěta za odlišný názor člena stavovské organizace, ale účelné postižení kárně vinného, aby se dalšího jednání již nedopouštěl. Stěžovatel již téměř splnil podmínku, aby mohl v samém závěru věc předložit Ústavnímu soudu k posouzení ústavnosti uvedeného ustanovení zákona o advokacii, a proto je zcela zbytečné, aby kárné opatření bylo uloženo. Stěžovatel má další výdaje spojené s touto záležitostí, takže je zbytečné, aby tyto náklady a výdaje byly uměle navyšovány samotným kárným opatřením.

[12] S ohledem na výše uvedené stěžovatel navrhl zrušení rozsudku městského soudu a vrácení mu věci k dalšímu řízení.

IV.

[13] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[14] Kasační stížnost není důvodná.

[15] Stěžovatel zejména vytýká městskému soudu, že na místo, aby sám posoudil ústavnost § 17a zákona o advokacii, spokojil se s odkazem na obiter dictum usnesení Ústavního soudu ze dne 6. 1. 2010, sp. zn. IV. ÚS 2457/09, čímž založil nepřezkoumatelnost svého rozsudku. Nejvyšší správní soud se s touto námitkou neztotožňuje.

[16] Stěžovatel má pravdu ve svém obecném názoru, že usnesení Ústavního soudu nevytvářejí na rozdíl od nálezů obecně závaznou judikaturu. Na závaznosti svých vlastních usnesení netrvá ani Ústavní soud, jak je zjevné z jeho nálezu ze dne 13. 9. 2007, sp. zn. I. ÚS 643/06, bod 38: „38. Usnesení o odmítnutí ústavní stížnosti pro zjevnou neopodstatněnost nemají tutéž relevanci jako nálezy (at' už vyhovující či zamítavé), neboť: „vznikají na základě zcela jiného rozhodovacího postupu a v jiné procesní situaci než nálezy, což materiálně vzato omezuje uplatnitelnost závěrů obsažených v usneseních, které v případě konkurence s právním názorem vysloveným v nálezu neobstojí.“ (srov. náleží sp. zn. I. ÚS 670/05, ze dne 24. 4. 2006, na www.judikatura.cz). Dosah takových usnesení je často shrnut ve větě „Ústavní stížnost je zjevně neopodstatněná, neboť stěžovateli se nepodařilo prokázat zásah do svých základních svobod“. Jiný stěžovatel může v obdobné situaci zásah prokázat, resp. Ústavní soud ČR může sám (kupř. na základě vlastních poznatků, zkušeností z rozhodovací praxe či posunu ve standardu ochrany základních práv) nalézt, že posléze napadená rozhodnutí vycházejí z výkladu, který již nelze považovat za ústavně konformní (...).“ To platí tím spíše ve vztahu k těm částem odůvodnění, které nepředstavují nosné důvody odmítavého usnesení, nýbrž jsou podotknuty pouze „na okraj“ jako tzv. obiter dictum.

[17] Lze se tak ztotožnit se stěžovatelovým obecným názorem, že pro městský soud nebyly závazné závěry, které vyjádřil Ústavní soud v usnesení ze dne 6. 1. 2010, sp. zn. IV. ÚS 2457/09, konkrétně v té části, v níž – poté, co návrh advokáta na zrušení § 17a zákona o advokacii, podaný jako ústavní stížnost, odmítl jako návrh podaný osobou zjevně neoprávněnou – učinil „nad rozsah vlastního posouzení projednávaného návrhu (...) několik poznámek k obsahu námitek navrhovatele a napadeného ustanovení § 17a zákona o advokacii“. Tato pasáž, v níž čtvrtý senát Ústavního soudu vyjádřil svůj názor na toto zákonné ustanovení a naznačil, jak by pohlížel na ústavnost napadeného zákonného ustanovení v případě projednávání procesně přípustného návrhu na jeho zrušení, skutečně nepředstavuje závaznou judikaturu. Takto vyjádřený názor je tak stejně nezávazný jako například odborné práce, z nichž ostatně městský soud vycházel v jiných částech svého rozsudku. Skutečnost, že jde o nezávazný názor jednoho senátu Ústavního soudu, však znamená pouze tolik, že jím městský soud nebyl vázán, takže jej nemusel respektovat. Pokud se však s názory v něm vyjádřenými ztotožňoval, nic mu samozřejmě nebránilo, aby jej ve svém rozsudku ocitoval, podobně jako by mohl souhlasně ocitovat jakýkoli jiný nezávazný právní názor. Jinak řečeno, městský soud nebyl nijak nucen z onoho obiter dicta usnesení Ústavního soudu vycházet, zároveň mu však nic nebránilo, pokud s ním souhlasil, aby jej ocitoval, neboť nelze městský soud ani nutit, aby se snažil „znovu a lépe“ naformulovat něco, co už bylo naformulováno v jiném soudním rozhodnutí, byť nezávazným způsobem. Ostatně ani Nejvyššímu správnímu soudu nic nebrání, aby ve svých rozhodnutích souhlasně ocitoval pasáže rozhodnutí krajských soudů, která jsou podle něj přesvědčivá, byť jimi jako instančně nadřízený soud samozřejmě není vázán.

[18] Stěžovatel proto nemá pravdu, když vytýká městskému soudu, že v jeho rozsudku „zcela chybí právní hodnocení Městského soudu v Praze ústavnosti uložené zákonné povinnosti užívat stavovský oděv advokáta.“ Ve skutečnosti je v bodě 24 napadeného rozsudku obsažena jednak půlstránková citace odůvodnění uvedeného usnesení Ústavního soudu, s níž se městský soud ztotožnil, a následuje další skoro půlstrana, v níž městský soud na citaci navazuje vlastními úvahami. Nelze tedy tvrdit, že by byl jeho rozsudek v tomto ohledu nepřezkoumatelný, tedy že by z něj nebyly zřejmé důvody, z nichž ve svém rozhodnutí vycházel (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS). Námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí tedy není důvodná.

pokračování

[19] Se samotným způsobem, jak městský soud zvážil otázku ústavnosti § 17a zákona o advokacii, pak stěžovatel v kasační stížnosti nijak nepolemizuje, nic k ní neuvádí, pouze v této otázce odkazuje na část B své správní žaloby. Takový odkaz však nelze chápat jako samostatnou kasační námitku. Odkaz na určitou pasáž žaloby přitom nemůže sám o sobě takovou námitku představovat. Jak uvedl zdejší soud v rozsudku ze dne 10. 4. 2008, č. j. 7 Afs 78/2007 - 60: „[J]e povinností stěžovatele, aby uvedl v kasační stížnosti nejen, v jakém rozsahu napadá pravomocné rozhodnutí krajského soudu, ale aby současně uvedl skutkové a právní důvody (§ 106 odst. 1 s. ř. s.), z nichž dovozuje jeho nezákonnost či nicotnost. Tomuto požadavku však nevyhovuje pouhý odkaz na obsah žaloby, jak tomu bylo právě v případě této stížní námitky. Nejvyšší správní soud se proto takto zcela obecně a nekonkrétně formulovanou stížní námitkou nezabýval.“

[20] V samotné kasační stížnosti stěžovatel k otázce ústavnosti kritizovaného ustanovení pouze uvedl, že „obledně konkrétních rozporů ustanovení § 17a zákona o advokacii s ústavním pořádkem ponkazuje na ustanovení čl. 26 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen Listina) ve spojení s čl. 41 odst. 1 Listiny a na ustanovení čl. 17 Listiny.“ K tomuto obecnému tvrzení Nejvyšší správní soud pouze připomíná, že práva na svobodnou volbu povolání, práva podnikat a provozovat jinou hospodářskou činnost chráněného článkem 26 Listiny „je možno se domáhat pouze v mezích zákonů“; jak plyne z čl. 41 odst. 1 Listiny. Tímto zákonem vymezujícím hranice práva vykonávat činnost advokáta je právě zákon o advokacii, jehož § 17a výslovně stanoví právě onu povinnost, proti níž stěžovatel brojí. To jistě neznamená, že by jakékoli zákonné omezení práva vykonávat činnost advokáta bylo souladné s ústavním pořádkem. Nepodléhá však přísnému testu proporcionality (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 3. 2008, sp. zn. Pl. ÚS 83/06), nýbrž pouze méně náročnému testu posouzení ústavnosti, takzvanému testu rozumnosti, který ve vztahu k hospodářským, sociálním a kulturním právům, mezi něž patří i právo chráněné článkem 26 Listiny, vymezil Ústavní soud v nálezu ze dne 20. 5. 2008, sp. zn. Pl. ÚS 1/08:

„V kombinaci s požadavkem plynoucím z čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod lze vytýčit 4 kroky vedoucí ke závěru o ústavnosti či neústavnosti zákona, jenž provádí ústavně garantovaná sociální práva:

1. vymezení smyslu a podstaty sociálního práva, tedy určitého esenciálního obsahu. Toto jádro sociálního práva v nyní posuzovaném případě vyplývá z čl. 31 Listiny základních práv a svobod v kontextu čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod,

2. zhodnocení, zda se zákon nedotýká samotné existence sociálního práva nebo jeho skutečné realizace (esenciálního obsahu). Pokud se nedotýká esenciálního obsahu sociálního práva, dále

3. posouzení, zda zákonná úprava sleduje legitimní cíl; tedy zda není svévolným zásadním snížením celkového standardu základních práv, a konečně

4. zvážení otázky, zda zákonný prostředek použitý k jeho dosažení je rozumný (racionální), byť nikoliv nutně nejlepší, nejbodnější, nejúčinnější či nejmoudřejší.

Teprve při případném zjištění v kroku 2), totiž že zákon svým obsahem zasahuje do samotného esenciálního obsahu základního práva, by měl přijít na řadu test proporcionality, který by mimo jiné zhodnotil, zda zásah do esenciálního obsahu práva je odůvodněn naprostou výjimečností aktuální situace, která by takový zásah ospravedlňovala. Z charakteru sociálních práv tedy plyne, že zákonodárce nesmí popřít jejich existenci a realizaci, ačkoliv jinak má široký prostor k vlastnímu uvážení.“

[21] Pohledem testu rozumnosti lze konstatovat, že smyslem a podstatou práva vykonávat za stanovených podmínek advokacii je podle § 1 odst. 1 zákona o advokacii umožnit poskytování právních služeb advokáty, což je podle jeho odst. 2 zejména „zastupování v řízení před soudy a jinými orgány, obhajoba v trestních věcech, udělování právních porad, sepisování listin, zpracovávání právních rozborů a další formy právní pomoci, jsou-li vykonávány soustavně a za úplatu“. Do tohoto esenciálního jádra práva provozovat činnost advokáta nijak nezasahuje povinnost používat stavovský oděv advokáta stanovená v § 17a zákona o advokacii, neboť uložení této povinnosti nikoho a nijak nezbavuje možnosti právní služby poskytovat; pouze stanovuje v určitých typech jednání požadavek konkrétního oděvu, tedy požadavek, který obdobným způsobem dopadá i na jiná povolání.

[22] Zákonná úprava přitom sleduje legitimní cíl vyjádřený trefně Ústavním soudem právě v usnesení sp. zn. IV. ÚS 2457/09, totiž podpořit „*uvědomění si role advokáta a důležitosti jeho úlohy pro správnost úkonu, o který jde, ostatními osobami, které se úkonu účastní. Opětovné zavedení taláru advokátů může být též správným krokem pro zvýšení reprezentativnosti procesu, kterou tento pozbyl zejména tzv. „zlidověním“ soudnictví, v jehož rámci byl mimo jiné talár advokátům odňat.*“ Zavedení povinnosti nosit talár lze označit za rozumný zákonný prostředek k naplnění tohoto cíle, jakkoli se Nejvyšší správní soud nijak nevyjadřuje k tomu, zda jde o prostředek „*nejlepší, nejvhodnější, nejúčinnější či nejmoudřejší*“. Pohledem testu rozumnosti provedení sociálních a hospodářských práv tedy Nejvyšší správní soud neshledává zakotvení povinnosti advokátů nosit při určitých typech jednání talár rozporným s čl. 26 Listiny.

[23] Co se týče svobody projevu chráněné článkem 17 Listiny, není vůbec zjevné, jak do tohoto ústavně zaručeného práva povinnost nosit talár zasahuje. Stěžovatel ostatně v kasační stížnosti nijak nekonkretizoval, v čem měl tento zásah spočívat.

[24] V další námitce stěžovatel vytkl městskému soudu, že vyšel z té pasáže komentáře k trestnímu řádu, která se týkala namítané podjatosti, jež údajně měla být založena mezi dvěma bývalými spolužáky. Podle stěžovatele byl městským soudem citovaný právní názor vysloven v kontextu vztahu mezi soudci dvou instancí, respektive mezi soudcem a obhájcem, a na jeho vztah k JUDr. Sokolovi jej proto nelze použít. K tomu je však třeba připomenout, že citovaná pasáž komentáře se vyjadřovala k tomu, kdy je dán „*poměr ke projednávané věci nebo ke osobám, jichž se úkon přímo dotýká,*“ ve smyslu § 30 odst. 1 trestního řádu. Pokud citovaný komentář, respektive v něm uvedený judikát, vyložil, že vztah bývalých spolužáků nezakládá nepřipustný „*poměr k osobě*“, je podle Nejvyššího správního soudu tuto úvahu vyřčenou ve vztahu k soudcům různých instancí či obhájci a soudci možno vztáhnout i na situaci kárně obviněného a člena odvolacího kárného senátu. K dalším podobám vztahu mezi stěžovatelem a JUDr. Sokolem se městský soud vyjádřil samostatně v bodě 26 svého rozsudku, takže ani v posouzení této žalobní námitky nelze shledat jeho nepřezkoumatelnost.

[25] Důvodná není ani námitka týkající se přiměřenosti sankce. Stěžovatel v kasační stížnosti nijak nepolemizuje se závěry městského soudu, který v bodech 30 a 31 svého rozsudku jasně vyložil, jaké jsou limity posuzování návrhu podle § 65 odst. 3 s. ř. s. a proč nepokládá sankci uloženou stěžovateli na samé spodní hranici zákonné sazby za nepřiměřenou. Stěžovatel oproti tomu pouze uvádí motivaci svého jednání, kterou bylo vyjádřit nesouhlas s § 17a zákona o advokacii a procesně se dostat až před Ústavní soud, který by posoudil ústavnost tohoto ustanovení. Řízení o kasační stížnosti je ovšem ovládáno dispoziční zásadou a Nejvyšší správní soud je vázán, vyjma případů taxativně uvedených v § 109 odst. 4 věta za středníkem s. ř. s., důvody uplatněnými v kasační stížnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Obecnosti kasační námitky proto musí odpovídat také obecnost jejího vypořádání, neboť není úkolem správních soudů, aby domýšlely konkrétní aspekty tvrzené nezákonnosti a nahrazovaly tím činnost žalobců, kteří si v souladu se zásadou *vigilantibus iura scripta sunt* musí sami střežit svá práva (srov. obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 4. 2004, č. j. 3 Azs 18/2004 - 37, publ. pod č. 312/2004 Sb., a ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011 - 95).

[26] Nejvyšší správní soud tudíž na půdorysu této stručné námitky pouze uvádí, že se ztotožňuje s úvahou městského soudu vyjádřenou v závěru bodu 24 napadeného rozsudku, že „*pokud zákonodárce stanovil přímou povinnost užívat úřední oděv advokáta ve vymezených řízeních, musí advokát tuto povinnost respektovat, byť mu nic nebrání v tom, aby proti ní nadále názorově vystupoval a vůči ní se vymezoval. Na druhou stranu však musí takový advokát počítat s tím, že porušuje povinnost stanovenou zákonem, že se tím dopouští kárného provinění a za ně případně musí nést příslušnou odpovědnost.*“

pokračování

Za situace, kdy stěžovatel s úvahami městského soudu vyjádřenými v bodech 30 a 31 jeho rozsudku nijak nepolemizuje, nemůže být ani tato jeho poslední kasační námitka úspěšná.

[27] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s. *in fine*).

[28] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, jíž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože jí podle obsahu spisu nevznikly žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. dubna 2017

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu